

bestemmelse udelukker således ikke strafforfølgning her i landet for samme handling.

For at der i overensstemmelse med princippet om »ne bis in idem« i statuttens artikel 20 ikke i Danmark skal kunne ske strafforfølgning af en person, der er dømt eller frifundet ved Den Internationale Straffedomstol, foreslås bestemmelsen i § 4.

Statutten giver ikke mulighed for, at deltagerstaterne kan gøre undtagelser fra forbudet mod »ne bis in idem«. Der foreslås således ikke undtagelser svarende til straffelovens § 10 a, stk. 2, der tager sigte på situationer, hvor den stat, hvor krænkelser har fundet sted, eller hvis interesser fortrinsvis varetages ved de bestemmelser, som dommen angår, kan nære frygt for, at pådømmelse i udlandet ikke i tilstrækkelig grad tilgodeser retshåndhævelsens behov.

I overensstemmelse med statuttens bestemmelser om deltagerstaternes primære straffemyndighed indebærer den foreslåede bestemmelse alene, at Danmark er afskåret fra at udøve straffemyndighed, når domstolen har domfældt eller frifundet den pågældende.

Ordnningen afviger derved fra den, der kendes fra lov om strafforfølgning ved det internationale tribunal til pådømmelse af krigsforbrydelser i det tidligere Jugoslavien. Efter § 3 i loven kan en person, mod hvem tribunalen har indledt strafforfølgning, ikke her i landet strafforfølges for den samme handling. Baggrunden for, at indledning af strafforfølgning ved tribunalen er tilstrækkeligt til at afskære national strafforfølgning, er, at tribunalen har primær straffemyndighed i forhold til deltagerstaterne i sager, der er omfattet af statuten for tribunalen.

Til § 5

Efter statuttens artikel 70, stk. 4, litra a, skal hver deltagerstat udvide sin nationale lovgivning om strafbare handlinger, der er rettet mod efterforskning og retspleje, til at omfatte de handlinger, der er nævnt i artikel 70, stk. 1, vedrørende Den Internationale Straffedomstol, når forholdet begås på den pågældende deltagerstats territorium eller af dens statsborgere.

Regler om dansk straffemyndighed er fastsat i straffelovens §§ 6-12. Efter § 6, nr. 1, hører under dansk straffemyndighed handlinger, som foretages i den danske stat (territorialprincippet). Der kan ikke i forhold til denne bestemmelse indlægges et krav om, at hele den kriminelle virksomhed er foretaget i den danske stat, for at der er dansk straffemyndighed. Når blot en del af virksomheden er foretaget her i landet, må forholdet antages at være undergivet dansk straffemyndighed efter denne bestemmelse.

Efter § 8 er der efter omstændighederne dansk straffemyndighed i forhold til udlandshandlinger uden hensyn til, hvor gerningsmanden hører hjemme. Dette gælder bl.a. i tilfælde, hvor »handlingen er omfattet af mellemfolkelig overenskomst, ifølge hvilken Danmark er forpligtet til at foretage retsforfølgning«, jf. § 8, nr. 5. Formålet med denne bestemmelse, der blev indsat ved lov nr. 322 af 4. juni 1986, er bl.a. at opfylde – og at muliggøre opfyldelse af fremtidige – konventioner eller andre mellemfolkelige aftaler, der indebærer en forpligtelse for Danmark til at have dansk straffemyndighed med henblik på at kunne strafforfølge nærmere angivne overtrædelser, jf. herved Folketingstidende 1986-86, Tillæg A, sp. 2080-2081 og 2087.

Danske domstole vil således kunne udøve straffemyndighed i de situationer, der er anført i statuttens artikel 70, stk. 4, litra a.

For at kunne dømme for de handlinger, der er opregnet i statuttens artikel 70, stk. 1, kræves endvidere, at de relevante materielle straffebestemmelser i dansk ret finder anvendelse på forhold, der angår domstolen.

De handlinger, der er nævnt i artikel 70, stk. 1, er afgivelse af falsk forklaring, når man er forpligtet til at tale sandt (litra a), fremlæggelse af bevis, som man ved er falsk eller forfalsket (litra b), forskellige former for utilbørlig påvirkning af vidner og bevisindsamling (litra c) og af embedsmænd ved domstolen (litra d og e), samt opfordring til eller modtagelse af bestikkelse som embedsmand ved domstolen (litra f).

Disse handlinger er omfattet af straffebestemmelserne i straffelovens kapitel 14 og 17. Kapitel 14 indeholder således bl.a. bestemmelser om utilbørlig påvirkning af tjenestemænd i form af vold, trusler og skældsord mv. (§§ 119 og 121) og af vidner (§ 123) samt om ødelæggelse af beviser (§ 125, stk. 1, nr. 2). Kapitel 17 indeholder bl.a. straffebestemmelser om falsk forklaring (§§ 158 og 159) og om tilvejebringelse af falsk bevis (§ 164, stk. 2).

Det er almindeligt antaget, at bestemmelserne i straffelovens kapitel 14 om forbrydelser mod den offentlige myndighed ikke omfatter udenlandske myndigheder, medmindre andet udtrykkeligt er fastsat. Tilsvarende antages det, at straffelovens kapitel 17 om falsk forklaring og falsk anklage ikke omfatter erklæringer afgivet til en udenlandsk myndighed. Dog finder § 158 om falsk forklaring for retten efter sin ordlyd anvendelse på falsk forklaring for en udenlandsk ret og for EF-domstolen. Under alle omstændigheder må det antages, at bestemmelserne ikke finder anvendelse på Den Internationale Straffedomstol uden en udtrykkelig bestemmelse herom.